

Στόμ. Καδινυλὴ τῆς Μεσομῆς Κόμο Μουχλαφῆ
ἐπιβραβυλίου

ἔχεαστέ' με Κόμο,

Σπράζει ἡ καρδιά' ἰσχυρὰ
~~ἀνελκυστὴν~~ καὶ ἰσχυρὰ

ὡ' μναγὸ' γὰ' το' θλιβερό' ἔσθ' ἔμωμά' σου ἀπ' ἀνάμετό' μαί.
Στὴ' σορὸ' σου γύρω μέτομεν ἐυβλαστοί' μὴ' μισοφάλας
πιστεύουμε λά' ἴστα μαί' γὰ' μάλα, γιὰ τὸ' μαῦρο χαρὸς σέ'
κλύειτε λόσο ἀνίκα σὺν ἀνδρῶν τῶν νιοῦν. Πῶς μπορεί,
ἄχθ' ἄρα, νὰ πολεῖς καὶ εἰς πᾶσι το' νῆμα τῶν ποταμῶν
φωτῆ' σου δά' νοβοῦν λόσο γρηγορὰ γὰ' τὰ' ἄρα δάμνα γ'
σφοδρῆς;

Μέ' τοι' δάμνο' σου ἡ ψυχὴ' μαί' ταρασσέτα' συδέμεγα μ' ἡ
σκέψ' μαί' ἀντιπάλαι νὰ' ἀρέσεται ἐλάμιν ἐναλέντιου
σὺν παλαιότατα τῶν ἀνθρωπίνων.

Μὰ πῶς εἶναι δά' ξεχάσει τῶν ἀδελφῶν καὶ σὺν τῶν καρδιῶν σου
καὶ τῶν μεγαλιότατα τῶν βροῦν σου; Πῶς μπορεί νὰ χαθῆ
ἡ ἐλπίδα τῆς ἐρρασί' σου, ἡ εὐχάρῆ καὶ ἡ ἀφοσιώσι' σου
σὺν ἀποπλάγια νὰ' ἐξευγενίσῃ μέ' τῶν διδουκί' σου
τὰ' πλάδια τῶν κομμῶν μαί'; Δεῖ πέντες, Κόμο μαί', γὰ'
καὶ' το' ἔργον σου δέν πέντες μαί' σου. Δεῖ πέντες γὰ' οἱ
νευροὶ πέντε ὄταν τοῖ' χρονοῦν. Καὶ' το' ἔργον σου
δέ' μορσιέται.

Προσημασί' σὸ' ^{βαρὺ} καθήμιον οὐχρονε δούχτες γκρεμίσ' ἔσθ' ἔμωμα
μέ' βαδία' πύθη, σ' ἕνα πὸ' πλάυ' καὶ' κηλὸ' μέμω, ὅταν
πῶν ξεμωβρεῖλικες χίγες δύομι μέρη πρὶν. Σλαδύκες,
ἀπὸ' τῶν ^{ἀλλήλων} ἀπ' ὅσα μοῖον ἀλλὰ καὶ' κρημῶν σιγνοβαί' μαί'
σιμωγῆς, πῶν ὁ χαμὸς σου τῶν ἀείνει ἀσπρησέτη καὶ

Πάντα διορισμένο με τὰ μνησμένα σου γούδα τὴν κατὰ
ἔκδοσιν, ἀλλοίμων; τὴν ἀνομιαν σου δὲν δάξασαί' οὐκ.
Ἐξωριστά, οἱ οὐραδέφου σου καθυμνός τὴν ῥωμαίου,
καὶ μαρὶ μὲς πάντα ἕρμους ἐξ' οὐκ εὐγενεῖς καὶ κατὰ
καρδὸς σχεδόν, καὶ σου μάλα σε προσμέγατε νὰ σε
ἴδωμε με' χάρα' καὶ πρὸς ἀνάμυσσ' μας ὅπου λότ' ἔγγα
χρόντα, δευτέρως τὴν νεοδὴ καὶ ἐς ἀρετὴς σου καὶ ἑ-
μῶν τὴν μίμν' σου σοὶ κλαδέλομε τὸ βλεπάνι
τοῦτο ἕως παραμυθία σου γούδα. Ἀλλοί' σου ἰδρυμένη.